

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในทุกสังคม ไม่ว่าจะเป็นสังคมในรูปแบบใดก็ตาม ธรรมชาติมนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องอาศัยอยู่ร่วมกัน อาชญากรรมจะยังคงเป็นปัญหาที่อยู่กับสังคมมนุษย์มาทุกยุคทุกสมัย เมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นก็จะนำความเสียหายมาสู่สังคม โดยส่วนรวมที่จะต้องได้รับผลของการละเมิดกฎหมายบ้านเมืองนั้น เป็นหน้าที่รับผิดชอบของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและของประชาชนโดยทั่วไปที่ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดและอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเพราะผู้กระทำผิดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดนั้นคือคนทุกคนที่อยู่ในสังคมนั้นเอง

ในปัจจุบันในปีหนึ่ง ๆ ตำรวจตลอดจนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการที่จะดูแลทุกข์สุขให้กับประชาชนที่ต้องประสบปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ มากมาย ซึ่งเรามักจะเคยได้ฟังหรืออ่านตามหน้าหนังสือพิมพ์รายวันอยู่ทุกวัน บุคคลที่กระทำผิดนั้นมีทั้งคนจนและคนรวย ตลอดจนได้รับการศึกษาดีและไม่ได้รับการศึกษา เมื่อได้กระทำผิดจะต้องถูกลงโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้ จากสถิติของผู้ต้องขังในเรือนจำประจำปี 2544 มีจำนวนผู้ต้องขังทั่วประเทศจำนวน 250,903 คน ในปี 2544 ประมาณผู้กระทำผิดเพิ่มปีละ 40,000 คน คดีพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษเพิ่มขึ้น 65.21% จะเห็นว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ลักษณะความผิดในปี 2544 ความผิดอันดับที่หนึ่ง คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและรองลงมาคือ ความผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ และประทุษร้ายต่อชีวิต (กรมราชทัณฑ์, 2544) จากจำนวนผู้ต้องขังที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีนั้น รัฐบาลก็ต้องจัดสรรงบประมาณเพิ่มมากขึ้น เพื่อที่จะนำไปเป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของนักโทษในเรือนจำ ซึ่งแทนที่จะนำเงินใช้จ่ายจำนวนนี้มาพัฒนาประเทศในด้านอื่น ๆ ที่สำคัญ ถ้าทุกฝ่ายของบ้านเมือง เช่น ประชาชน ตำรวจ เจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์ และเจ้าหน้าที่กรมประชาสัมพันธ์เหล่านี้ช่วยกันป้องกันและแก้ไขเพื่อให้ผู้กระทำผิดมีจำนวนลดลง

สถิติของผู้ต้องขังได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2535 มีสตรีถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำต่าง ๆ เพียง 4,030 คน แต่ในปี พ.ศ. 2544 ได้เพิ่มขึ้นเป็น 29,069 คน หรือเพิ่มขึ้น 7 เท่าภายในระยะเวลาเพียง 9 ปี อัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักโทษเด็ดขาดที่เป็นสตรีดังกล่าวสูงกว่าอัตราการเพิ่มขึ้นของนักโทษชาย กล่าวคือในปี พ.ศ. 2535 นักโทษเด็ดขาดชาย 50,925 คน แต่ในปี พ.ศ. 2544 ได้เพิ่มขึ้นเป็น 120,535 คน หรือเพิ่มขึ้นเพียง 2 เท่า เท่านั้น และหากมีการเปรียบเทียบสัดส่วนกันแล้วในปี พ.ศ. 2535 มีนักโทษเด็ดขาดคุมขังอยู่ 6 คนต่อนักโทษหญิง 1 คน (กรมราชทัณฑ์, 2544)

แนวโน้มดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าจำนวนนักโทษเด็ดขาดที่เป็นสตรีได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่านักโทษชายจนเกือบกล่าวได้ว่า เรื่องของอาชญากรรมและการกระทำผิดไม่ใช่เรื่องเฉพาะผู้ชายอีกต่อไปและถ้าอัตราส่วนการเพิ่มขึ้นของนักโทษหญิงลักษณะดังกล่าวนี้ จำนวนนักโทษหญิงกับนักโทษชายจะเท่ากันในอนาคตไม่ถึง 10 ปีข้างหน้า เมื่อพิจารณาถึงลักษณะความผิดของนักโทษเด็ดขาดที่เป็นสตรีในรอบ 12 ปี ก็พบว่าในปี พ.ศ. 2530 มีจำนวนนักโทษเด็ดขาดหญิงที่ต้องโทษในคดียาเสพติดอยู่เพียง 1,605 คน จากจำนวนผู้ต้องขังทั้งหมด 4,841 คน คิดเป็นร้อยละ 33 แต่ในปี 2544 มีจำนวนนักโทษเด็ดขาดที่เป็นหญิงในคดียาเสพติดสูงขึ้นเป็น 25,165 คน จากจำนวนนักโทษเด็ดขาดหญิงทั้งหมด 29,069 คน คิดเป็นร้อยละ 86.57 หากพิจารณาอัตราการเพิ่มขึ้นของนักโทษเด็ดขาดที่เป็นหญิงในรอบ 10 ปี ที่ผ่านมาจะพบว่าอัตราการเพิ่มขึ้นของนักโทษเด็ดขาดในคดียาเสพติดได้เพิ่มสูงขึ้นจากเดิมในปี พ.ศ. 2532 นักโทษเด็ดขาดในคดียาเสพติดมีเพียงร้อยละ 39 (คือ 1,703 คน จากทั้งหมด 4,368 คน) มาเป็นร้อยละ 86.57 (25,165 คน จากทั้งหมด 29,069 คน) (กรมราชทัณฑ์, 2544)

สำหรับด้านการบำบัดรักษาเพื่อแก้ไขปัญหาคriminalผู้ติดยาเสพติดให้กลับตนเป็นพลเมืองดีนั้น ปัจจุบันมีระบบการรักษาพยาบาลผู้ติดยาเสพติดด้วยกัน 3 ระบบ ประการแรก ได้แก่ ระบบสมัครใจ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ติดยาเสพติดได้รับการบำบัดรักษาโดยไม่มีการบังคับและไม่ถือว่าเป็นความผิดในสถานบำบัดรักษาต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ประการที่สอง ได้แก่ ระบบต้องโทษ คือการที่ผู้ติดยาเสพติดได้กระทำความผิดและถูกคุมขังรวมทั้งผู้ที่ศาลพิพากษาให้คุมประพฤติ และเด็กหรือเยาวชนที่ติดยาเสพติดได้กระทำความผิดและถูกคุมขัง ต้องหาคดีอาญาต้องเข้ารับการบำบัดโดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ คือ ทัณฑสถานบำบัดพิเศษต่าง ๆ ประการที่สาม ได้แก่ การบำบัดในระบบบังคับ เนื่องจากการดำเนินการบำบัดผู้ติดยาเสพติดนั้นมักพบว่าผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่จะวนกลับไปเสพซ้ำอีก รักษาไม่หายขาด ในปัจจุบันจึงได้มีการพิจารณาร่างกฎหมาย

เพื่อให้บังคับกับผู้ติดยาเสพติดให้เข้ารับการบำบัดรักษา (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2533, หน้า 62)

ผู้วิจัยเป็นเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานที่ทัณฑสถานหญิงชลบุรี ได้ปฏิบัติงานช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติดโดยวิธีการให้การปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล ปัญหาการติดยาเสพติดซ้ำหลังจากได้รับการบำบัดรักษา การถอนพิษยาเรียบร้อยแล้วเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด มีผู้ต้องขังจำนวนมากต้องขังในคดีเดิมหลายครั้ง และจากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ต้องขังที่ต้องขังมากกว่า 1 ครั้ง ถึงสาเหตุของการกลับไปใช้ยาเสพติดซ้ำ เป็นเหตุให้ต้องกลับมาต้องโทษซ้ำอีก พบว่า หลังจากที่พักโทษไปแล้วไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมภายนอก รู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากผู้อื่น เพราะเคยต้องโทษในเรือนจำมาก่อน เป็นเสมือนตราประทับที่ติดตัวไปตลอดชีวิต ทำให้เกิดความวิตกกังวลไม่มีกำลังใจที่จะสู้กับปัญหาต่าง ๆ ในสังคมภายนอก จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลับไปใช้ยาเสพติดซ้ำอีก มีผู้ต้องขังจำนวนมากมีความวิตกกังวลว่าภายหลังจากพ้นโทษอาจจะไม่ได้รับการยอมรับกลัวว่าจะไม่เป็นที่ไว้วางใจ ถูกรังเกียจเหยียดหยามเป็นที่อับอายจากบุคคลอื่น ได้แก่ เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา นายจ้าง บุคคลในสังคม รวมทั้งครอบครัว ญาติพี่น้อง ภรรยา (ถ้ามี) (เนติจ หวังรอด, 2538, หน้า 3)

ความวิตกกังวลหรือความวุ่นวายใจ เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่า จะมีสิ่งที่เป็นอันตรายเกิดขึ้นแก่ตน ซึ่งเกิดขึ้นจากความนึกคิดภายในตนเองของบุคคลนั้น ทำให้บุคคลนั้นขาดประสิทธิภาพและเสียสุขภาพจิตโดยไม่จำเป็น (ประสาธ อิศระปริดา, 2522, หน้า 45) นอกจากนี้ความวิตกกังวลยังเป็นอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งของความสำเร็จในการดำรงชีวิตหรือในการประกอบอาชีพต่าง ๆ ดังนั้น จึงควรจะศึกษาหาวิธีในการลดความวิตกกังวลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการลดความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังจากพ้นโทษของผู้ต้องขัง เพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถออกไปประกอบอาชีพและดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุข

สำหรับวิธีการลดความวิตกกังวลนั้น มีหลายวิธี เช่น การผ่อนคลายกล้ามเนื้อ การฝึกสมาธิ การฝึกการแสดงออก (Boume, 1990, pp. 1 - 3) การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (Corey, 1991, pp. 1 - 3) การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง การให้คำปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการที่ช่วยให้สมาชิกในกลุ่มได้มีโอกาสสำรวจตนเอง แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น กล้าเผชิญปัญหา ยอมรับความเป็นจริงของชีวิต และได้ตระหนักว่าผู้อื่นก็มีความรู้สึกขัดแย้งหรือความคิดเห็นเช่นเดียวกับตน ยอมรับว่าไม่ใช่เขาคนเดียวที่มีปัญหา เพราะอย่างน้อยก็มีผู้ให้คำปรึกษาที่ยอมรับและเข้าใจเขาภายใต้บรรยากาศแห่งการยอมรับ ไว้วางใจ

ความอบอุ่นและเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ตรวจสอบและเลือกวิธีแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับเขา ทำให้สมาชิกมีความกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นในการกระทำของตน ได้ระบายความรู้สึก อารมณ์ ทศนคติ และปัญหาที่เขาประสบอยู่ เป็นผลให้แต่ละคนได้เข้าใจตนเองและมีโอกาสเรียนรู้ข้อมูลที่จำเป็นในการแก้ปัญหา (วัชร ทรัพย์มี, 2533, หน้า 41)

ได้มีผู้ทำวิจัยในการลดความวิตกกังวลไว้มากมาย เช่น กัลยา งามวงษ์วาน (2541) การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการฝึกผ่อนคลายด้วยตนเองที่มีต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลในการฝึกภาคปฏิบัติบนหอผู้ป่วย เติจ หรั่งรอด (2538) การเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่มที่มีต่อความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษของผู้ต้องขังทัศนสถานบำบัดพิเศษบางเขน นพดล แจ่มอัน (2537) ความวิตกกังวล และวิธีลดความวิตกกังวลในการเตรียมตัวสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำหลักการและวิธีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง (reality therapy) ซึ่งพัฒนาโดยกลาสเซอร์ (Glasser) มาใช้ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษของผู้ต้องขังหญิง ทั้งนี้เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนี้ เน้นกระบวนการช่วยเหลือผู้ต้องขัง โดยเน้นให้ผู้ต้องขังมีความรับผิดชอบตนเอง ให้เขายอมรับในพลังของตนเองในการที่จะปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ที่จะช่วยให้เขาสามารถตอบสนองความต้องการของตนได้ มีความรับผิดชอบ ตระหนักและเข้าใจถึงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมที่ตนเองต้องการ ตลอดจนช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้วิถีทางที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองด้วยวิธีพิจารณาวางแผนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน ซึ่งสามารถปฏิบัติโดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจน และมีระบบ มีขั้นตอน สำหรับการให้ข้อเสนอแนะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้ได้รับข่าวสารที่เป็นประโยชน์แล้วเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่สิ่งที่ดีในชีวิต ตลอดจนเป็นการให้ข้อมูลข่าวสารที่ใช้วิธีนำเสนอผ่านสื่อรูปแบบต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น สไลด์ เทป ป้ายนิเทศ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเหล่านั้นสามารถนำมาพิจารณาในการตัดสินใจเลือกวิถีชีวิตให้เหมาะสมกับตนเองต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง กับการให้ข้อเสนอแนะที่มีความวิตกกังวลในการดำรง

ชีวิตภายหลังพ้นโทษของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
ทัณฑสถานหญิงชลบุรี จังหวัดชลบุรี

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง การให้ข้อสนเทศ และกลุ่มควบคุมที่มีต่อความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษของผู้ต้องขังหญิง จังหวัดชลบุรี

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้านี้ได้เป็นแนวทางให้เจ้าหน้าที่และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังสามารถเลือกใช้วิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง หรือการให้ข้อสนเทศไปช่วยเหลือผู้ต้องขังที่มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษได้อย่างเหมาะสม

สมมุติฐานการศึกษาค้นคว้า

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง
2. ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีแบบเผชิญความจริง ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับข้อสนเทศ และผู้ต้องขังกลุ่มควบคุม มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษในระยะเวลาหลังการทดลองแตกต่างกัน
3. ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีแบบเผชิญความจริง ผู้ต้องขังที่ได้รับข้อสนเทศและผู้ต้องขังกลุ่มควบคุม มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ ในระยะติดตามผลแตกต่างกัน
4. ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีแบบเผชิญความจริง มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ ในระยะก่อนทดลองกับระยะหลังทดลองแตกต่างกัน
5. ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีแบบเผชิญความจริง มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ ในระยะก่อนทดลองกับระยะติดตามผล แตกต่างกัน
6. ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีแบบเผชิญความจริง มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ ในระยะติดตามผลกับระยะหลังทดลองไม่แตกต่างกัน

7. ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับข้อสนเทศ มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษใน
ระยะก่อนทดลองกับระยะหลังทดลองแตกต่างกัน

8. ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับข้อสนเทศ มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษใน
ระยะก่อนทดลองกับระยะติดตามผลแตกต่างกัน

9. ผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับข้อสนเทศ มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษใน
ระยะติดตามผลกับระยะหลังทดลองไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นผู้ต้องขังหญิง คดีความผิดต่อ
พระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษในสถานนอกบ้าน อายุตั้งแต่ 20 – 30 ปี ต้องโทษครั้งแรก
เป็นผู้ต้องขังชั้นกลาง และมีโทษระหว่าง 12 – 18 เดือน เหลือเวลาต้องโทษ 6 เดือน จำนวน
102 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นผู้ต้องขังคดีความผิดตาม
พระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ อายุ 20 – 30 ปี ต้องโทษครั้งแรกและมีโทษระหว่าง 12 – 18
เดือน เป็นผู้ต้องขังชั้นกลางเหลือเวลาต้องโทษ 6 เดือน ที่สถานกักกันที่ 1 กรุงเทพมหานคร มีความวิตกกังวล
ต่อการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม
อย่างง่าย จากประชากรที่สมัครใจเข้ารับการทดลองและสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลอง
2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการลดความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ
แบ่งได้เป็น 3 วิธี ได้แก่

3.1.1 วิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

3.1.2 วิธีการให้ข้อสนเทศ

3.1.3 วิธีการของกรมราชทัณฑ์

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง หมายถึง วิธีการให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาซึ่งเป็นผู้ต้องชังในทัศนสถานหญิงชลบุรีที่มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษอยู่ในระดับสูง เป็นวิธีการที่ก่อให้เกิดสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษาด้วยกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือและดำเนินการให้คำปรึกษา เพื่อช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาทุกคนในกลุ่มให้มีความรับผิดชอบ ตระหนัก อีกทั้งให้สำรวจและพิจารณาความวิตกกังวลของตนตามความเป็นจริง เพื่อกำหนดแนวทางในการปรับปรุง โดยมีขั้นตอน 6 ขั้นตอน คือ

- 1.1 ขั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษา
- 1.2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน
- 1.3 ขั้นประเมินพฤติกรรม
- 1.4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ
- 1.5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน
- 1.6 ขั้นติดตามผล

2. วิธีการให้ข้อเสนอแนะ หมายถึง วิธีการในการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการลดความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ โดยจัดให้กับผู้ต้องชังในรูปของสื่อประสมแบบต่าง ๆ อาจจะจัดในรูปของนิทรรศการ การใช้เครื่องมือด้านโสตทัศนศึกษา (ภาพยนตร์ สไลด์ เทปบันทึกเสียง ฯลฯ) นอกจากนี้อาจจะใช้สิ่งตีพิมพ์เป็นสื่อในการให้ข้อเสนอแนะได้ด้วย เช่น การอ่านหนังสือประเภทที่มีคุณค่า การทำแผ่นโปสเตอร์ และการเขียนบทความที่น่าสนใจ โดยมีเนื้อหาสอดคล้องกับการลดความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ มีผู้วิจัยเป็นผู้เอื้ออำนวยความสะดวกในการจัดซื้อ ให้ผู้ต้องชังศึกษาด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระ และเปิดโอกาสให้ซักถามได้

3. ความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ หมายถึง ความรู้สึกไม่สบายใจ กังวลใจ อึดอัดใจ ไม่มั่นใจ ขาดสมาธิ ซึ่งเกิดจากการที่ผู้ต้องชังคาดการณ์ล่วงหน้าว่า ภายหลังพ้นโทษไปแล้วอาจจะไม่ได้รับการยอมรับ ไม่ได้มีความไว้วางใจและกลัวถูกรังเกียจเหยียดหยามจากบุคคลในครอบครัว บุคคลในที่ทำงาน และบุคคลในสังคม เป็นความนึกคิดต่อตนเองเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่รบกวนความรู้สึก ทำให้วิตกทุกขร้อน เช่น รู้สึกไม่มีความสุขในการ

ทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยเกรงว่าผู้อื่นจะไม่พอใจ ไม่ยอมรับผิดชอบ การผูกมิตรกับคนอื่น การตอบคำถามของบุคคลทั่วไป

4. ผู้ต้องขัง หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ในทัณฑสถานหญิงชลบุรี อายุระหว่าง 20 – 30 ปี ต้องโทษครั้งแรก โดยมีโทษระหว่าง 12 – 18 เดือน เป็นผู้ต้องขังชั้นกลาง เหลือเวลาต้องโทษ 6 เดือน

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University